

New York Times BESTSELLERS

DŽEFRIJS ARČERS

Stiprāks
par
zobenu

DŽEFRIJS
ĀRCERS

Stiprāks
par
zobenu

JEFFREY
ARCHER

MIGHTIER
THAN THE
SWORD

DŽEFRIJS ĀRCERS

Stiprāks
par
zobenu

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ar 190

Copyright © Jeffrey Archer 2015

Džefrija Ārčera romāna "Stiprāks par zobenu"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-849-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2016

Harijam

Pateicības

Par nenovērtējamu padomu un palīdzību pētījumu veikšanā es esmu pateicīgs šādiem cilvēkiem:

Saimonam Beinbridžam, Elanam Gārdam, profesoram Kenam Hauardam no Karaliskās Mākslas akadēmijas, Elisonei Prinsai, Ketrinai Ričardsai, Marī Robertsai, doktoram Nikam Robinsam un Sūzanai Votai.

Un grāmatu "Staļins: sarkanā cara galms" un "Jaunais Staļins" autoram Saimonam Sebagam Montefforem par padomu un dotajām zināšanām.

*Patiešām izcilu vīru rokās
Spalva ir varenāka par zobenu.*

EDVARDS BULVERS-LITONS (1803–1873)

Prologs

1964. gada oktobris

Brendans nepieklauvēja, vien pagrieza rokturi, ieslīdēja kajītē un atskatījās pār plecu – pārliecinājās, vai kāds nese-ko. Viņam būtu visnotaļ grūti izskaidrot, ko tik vēlā stundā jauneklis no otrās klases klāja dara padzīvojuša pēra kajītē.

– Vai mūs neiztraucēs? – Brendans pajautāja, aizvēris durvis.

– Līdz septiņiem no rīta neviens te nerādīsies. Un tad jau vairs nebūs nekā traucējama.

– Lieliski, – noteica Brendans. Viņš nometās ceļos, atslēdza milzīgo čemodānu, pacēla vāku un nopētīja iekārtu, kuras konstruēšanai bija veltījis veselu mēnesi. Pusstundu viņš pārbaudīja vadus, ciparripas un pulksteni, kam jāsāk tikšķēt uzreiz pēc slēdža nospiešanas. Pārliecinājies, ka viss darbojas nevainojami, viņš piecēlās un paziņoja:

– Viss kārtībā. Kad to aktivizēt?

– Trijos naktī. Man vajadzēs pusstundu, lai novāktu šo... – Vecais pērs pieskārs dubultzodam. – ...un pārceltos uz citu kajīti.

Atkal pievērsies čemodānam, Brendans noregulēja pulksteni.

– Pirms aiziešanas jums tikai jānospiež slēdzis un jāpārliecinās, ka rādītāji kustas uz priekšu. Tad jums būs atlikušas trīsdesmit minūtes.

– Kas var noiet greizi?

– Ja lilijas visu laiku būs Kliftones kundzes kajītē, tad nekas. Nevienam šajā koridorā un varbūt pat uz šī klāja nav izredžu izdzīvot. Zem tām puķēm ir sešas mārciņas dinamīta, stipri vairāk nekā vajadzīgs. Bet tādējādi mēs nodrošināsimies un saņemsim apsoltu naudu.

– Vai jums ir mana atslēga?

– Jā, – atbildēja Brendans. – Septiņsimt sestā kajīte. Jau no pasi un biļeti atradīsiet zem spilvena.

– Vai man būtu par kaut ko jāuztraucas?

– Nē. Tikai pārliecinieties, ka rādītāji kustas uz priekšu.

Dohertijs pasmaidīja.

– Tiksimies Belfāstā!

Harijs atslēdza kajīti un palaida Emmu pa priekšu. Viņa noliecās, lai pasmaržotu lilijas, kuras Karaliene Māte nosūtījusi par godu "Bakingemas" nolaišanai ūdenī. – Nesaprotu, kā mūsu Karaliene Māte spēj izturēt dienām ilgi.

– Viņa lieliski tiek galā ar saviem pienākumiem, bet varu saderēt, ka arī viņa būtu pārgurusi, ja pāris dienas sabūtu Beringtonu kuģniecības valdes priekšsēdētājas amatā.

– Un tomēr es labprātāk palikšu savā vietā, nevis ilgošos pēc viņas darba. – Emma novilka kleitu, iekāra skapī un iegāja vannas istabā.

Harijs vēlreiz pārlasīja Viņas Karaliskās Augstības Karalienes Mātes zīmi. Tā likās visnotaļ personiska. Emma jau bija izlēmusi pēc atgriešanās Bristolē novietot vāzi savā kabinetā un katru pirmdienu sakārtot tajā svaigas lilijas. Harijs pasmaidīja. "Kāpēc ne?"

Drīz Emma iznāca no vannas istabas, Harijs tur iegāja un cieši aizvēra durvis. Viņa uzgērba rītasvārkus un iekāpa gultā – pārāk izvārgusi, lai izlasītu kaut dažas lappuses no romāna "Spiegs, kurš slēpās aukstumā". Autors bija kāds jauns

rakstnieks, ko ieteica Harijs. Izslēgusi gaismu savā gultas pusē, viņa uzsauca:

– Arlabunakti, dārgais!

Protams, Harijs to nedzirdēja.

Kad viņš iznāca no vannas istabas, Emma jau izrādījās aizmigusi. Viņš sakārtoja segu sievietei apkārt gluži kā bērnam, noskūpstīja viņu uz pieres un nočukstēja:

– Arlabunakti, dārgā.

Apgūlies Harijs ieklausījās Emmas šņākuļošanā un pasmaidīja. Viņš nemūžam neatzītu, ka sieva krāc.

Viņš lepojās ar šo sievieti. Jaunā lainera palaišana noritēja veiksmīgi. Pagriezies uz sāniem, viņš cerēja, ka pēc mirkļa jau saldi gulēs. Plakstiņi šķita kā pielieti ar svinu, un viņš jutās pārguris, taču nespēja aizmigt. "Kaut kas nav kārtībā."

Nomodā bija arī cits vīrietis, droši nonācis savā otrās klases kajītē. Lai arī bija trīs nakti un darbs padarīts, viņš pat nemēģināja aizmigt, jo grasījās ķerties pie nākamā pienākuma.

Gaidot vienmēr nomocīja nemiers un mūžīgie jautājumi. "Vai neatstāji kādus pierādījumus? Vai nepieļāvi kādu kļūdu, kas pārvilks svītru visai operācijai un padarīs tevi par apsmieklu?" Bija skaidrs, ka viņš nomierināsies tikai glābšanas laivā vai pat kuģī, kas vedīs uz tuvāko ostu.

Piecas minūtes un četrpadsmit sekundes...

Viņš zināja, ka ciņubiedri ir tikpat satraukušies. Gaidīšana bija pati nepatīkamākā operācijas daļa. Vairs neko nav iespējams kontrolēt, vairs neko nav iespējams mainīt.

Piecas minūtes un vienpadsmit sekundes...

"Es jutos kā futbola mačā, kad mēs uzvaram ar viens pret nulli, bet saprotam, ka pretinieks ir spēcīgāks un papildlaikā var sakaut mūs." Prātā atausa komandiera norādījumi: "Kad atskanēs trauksmes sirēna, esiet vieni no pirmajiem uz klāja un glābšanas laivā. Nākamajā dienā ap šo laiku viņi izmisīgi meklēs vīrus, kas jaunāki par trīsdesmit pieciem gadiem un runā ar īru akcentu. Tā ka mutes būtu ciet, puīši!"

Trīs minūtes un četrdesmit sekundes... trīsdesmit deviņas...

Viņš raudzījās uz kajītes durvīm un prātoja, kāds varētu būt ļaunākais iznākums. "Bumba neuzsprāgs, durvis atvēries, un te iebruks ducis policistu, vicinādami stekus uz visām pusēm un sizdami neatskatoties." Pagaidām gan bija dzirdama vien ritmiska dzinēja dūksana. "Bakingema" rāmi peldēja pāri Atlantijas okeānam uz Ņujorku – uz pilsētu, ko nekad nerasniegs.

Divas minūtes un trīsdesmit četras sekundes... trīsdesmit trīs...

"Kas notiks, kad es atgriezīšos Folsrodā? Puišēji isās biksēs apbrīnos mani, kad iešu garām, un alks kādreiz līdzināties man. Es būšu varonis, kas uzspridzinājis "Bakingemu" dažas nedēļas pēc tam, kad Karaliene Māte svinīgā ceremonijā devusi tai vārdu. Neviens nepiemīnēs nevainīgos upurus. Ja cilvēks tic savam mērķim, tad upuru skaits nav svarīgs. Ar pasažieriem no augstākajiem klājiem es vairs nesatikšos un par visu izlasišu rītdienas avīzēs. Ja viss noritēs gludi, mans vārds tajās neparādīsies."

Viena minūte un divdesmit divas sekundes... divdesmit viena...

"Kas vēl var saiet grīstē? Vai Danganonas īpašuma augšstāva guļamistabā konstruētā ierīce mani pievīls pēdējā mirklī? Vai es cietīšu sakāvi?"

Sešdesmit sekundes...

Viņš čukstēja līdz katru ciparu:

– Piecdesmit deviņas, piecdesmit astoņas, piecdesmit septiņas, piecdesmit sešas...

"Vai dzērājs atpūtas telpas krēslā patiesībā gaidīja mani? Vai viņi jau tuvojas manai kajītei?"

– Četrdesmit deviņas, četrdesmit astoņas, četrdesmit septiņas, četrdesmit sešas...

"Vai lilijas pārvietotas, aiznestas, izmestas? Varbūt Kliftones kundzei ir alerģija no ziedputekšņiem?"

– Trīsdesmit deviņas, trīsdesmit astoņas, trīsdesmit septiņas, trīsdesmit sešas...

"Vai viņi atslēguši lorda kajīti un atraduši atvērto čemo-
dānu?"

– Divdesmit deviņas, divdesmit astoņas, divdesmit sep-
tiņas, divdesmit sešas...

"Varbūt viņi jau pārmeklē kuģi un lūkojas pēc vīrieša, kurš
izlavījās no pirmās klases atpūtas telpas tualetes?"

– Deviņpadsmit, astoņpadsmit, septiņpadsmit, sešpa-
dsmit...

"Vai viņi..." Viņš piespiedās kijas malai, aizvēra acis un
sāka skaitīt skaļi:

– Deviņi, astoņi, septiņi, seši, pieci, četri, trīs, divi,
viens...

Viņš mitējās skaitīt un atvēra acis. Nekas nenotika. Vis-
apkārt valdīja spocīgs klusums, kas vienmēr liecināja par ne-
veiksmi. Viņš nolieca galvu un noskaitīja lūgšanu Dievam,
kuram neticēja. Nākamajā mirklī nogranda tik spēcīgs sprā-
dziens, ka viņš atsitās pret kajītes sienu gluži kā lapa vējā.
Viņš pietrausās kājās un pasmaidīja. Atskanēja kliegzieni.
"Interesanti, cik augšējā klāja pasažieru ir izdzīvojuši?"